

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **L. B.**, *zastúpeného JUDr. M. B., advokátom*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 24. januára 2006, č.p. KM-185/PK-2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. novembra 2008, č. k. 2 S 114/2006-33, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 114/2006-33 zo dňa 7. novembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č.p. KM-185/PK-2005 zo dňa 24. januára 2006, ktorým žalovaný ako správny orgán zamietol rozklad žalobcu zo dňa 25. novembra 2005 a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 556 zo dňa 21. novembra 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že počas služby dňa 27. septembra 2005 mal prejednať priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa mal dopustiť O. M., pričom v čase asi o 09.00 hod. do kancelárie č. 115 ODI OR PZ v Komárne vstúpil A. M. (príbuzný priestupcu O. M.), ktorý žalobcovi odovzdal bankovku v nominálnej hodnote 5000 Sk po tom, ako sa u neho informoval, ako sa dá zabezpečiť čo najkratší zákaz činnosti pre priestupcu O. M. ako sankcia za spáchaný priestupok a odišiel z kancelárie. Vzápätí do kancelárie vošiel priestupca O. M. a žalobca (stále bez toho, aby uvedený skutok bezodkladne oznámil príslušnému orgánu, ale naopak bankovku ukryl tak, že ju čiastočne zasunul pod počítač), začal prejednávať predmetný priestupok, na čo do miestnosti vstúpili príslušníci úradu boja proti korupcii Prezídia PZ a neskôr aj riaditeľ OR PZ v Komárne. V rámci vyšetrovania uvedenej veci žalobca vopred označenú bankovku dobrovoľne vydal.

Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru bolo, že svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru a na ich čestnosti. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď v záujme získať finančné prostriedky zneužil svoje služobné postavenie a bez akéhokoľvek právneho nároku prevzal a ponechal si 5000 Sk pred tým, ako začal rozhodovať o dopravnom priestupku.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd žalobe vyhovel, zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR zo dňa 24. januára 2006 č.p.: KM-185/PK-2005 a personálny rozkaz ministra vnútra SR č.: 556 zo dňa 21. novembra 2005 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že v prípade žalobcu boli dané dôvody na prepustenie zo služobného pomeru, a že konanie žalobcu je potrebné kvalifikovať ako zvlášť hrubé porušenie disciplíny a aj služobnej prísahy. Namietal nesprávne vyhodnotenie preukázaných skutočností a právne posúdenie a hodnotenie skutku, ktorý je predmetom konania.

Tvrdil, že v personálnom konaní o prepustení žalobcu boli správnym orgánom účelovo vytrhnuté tie dôkazy z kontextu v tom čase prebiehajúceho trestného konania, ktoré boli v neprospech žalobcu, pričom dôkazy svedčiace v prospech žalobcu zohľadnené neboli. Taktiež boli odmietnuté návrhy žalobcu na doplnenie

dokazovania – výsluch vtedajšieho riaditeľa OR PZ JUDr. J. Š., ktorého výpoveď mala vplyv na meritórne rozhodnutie aj v trestnom konaní.

Uviedol, že žalovaný zavádza v tom, že JUDr. Š., najdôležitejší svedok v predmetnej veci nebol vypočutý v trestnom konaní. Vypočutý bol na hlavnom pojednávaní Špeciálneho súdu v Pezinku. Táto skutočnosť je preukázaná rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku č. BB-4Tš 4/2006.

Návrh, vypočuť ho ako svedka aj v personálnom konaní, bola správnym orgánom bezdôvodne odmietnutá. Nad výpoveďou svedka JUDr. Š. je však podľa názoru žalobcu potrebné sa podrobne zamyslieť a zákonným spôsobom ju vyhodnotiť aj z hľadiska logického uvažovania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca nikdy v minulosti nemal korupčné správanie, ani nebol podozrivý z korupčného správania.

Dôvodil, že pracovníci protikorupčného úradu vytvorili mimoriadne nebezpečný precedens. Išli nad rámec zákona do tej miery, že prekročili právomoci tým, že nevytvorili dostatočný časový priestor na reakciu provokovanej osoby, cielene vytvorili stresovú situáciu. Okamžité oslovenie JUDr. Š. žalobcom po jeho vstupe do kancelárie potvrdzuje, že žalobca chcel oznámiť skutočnosť, ktorá je mu kladená za vinu, avšak mu to bolo znemožnené pracovníkmi protikorupčného úradu v stresovej situácii a časovej tiesni.

Podľa jeho názoru nie je možné sa stotožniť s názorom krajského súdu, že konanie žalobcu v danom prípade nebolo vzhľadom na jeho dlhoročné skúsenosti a prax v službe adekvátne.

Nadriadený, ktorý v konaní vystupoval ako správny orgán sa neriadil zákonom č. 73/1998 Z.z. a ani súd v prieskumnom súdnom konaní nezhodnotil zavádzajúce informácie podané žalovaným (napríklad o ITP, ako aj o tvrdení žalovaného, že JUDr. Š. nebol vypočutý) v dôsledku čoho dospel súd k nesprávnemu právnemu záveru, pretože žalobca svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že porušením základného práva v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a postupom vykonaným voči osobe žalobcu, nedôvodným prepustením zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. v znení neskorších predpisov došlo aj k porušeniu základného práva žalobcu zakotveného v piatom oddieli čl. 35 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Poukázal na to, že svoju prácu, výkon štátnej služby príslušníka PZ vykonával vždy čestne, statočne a disciplinovane tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 18. novembra 2009 opakovane poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku bolo rozhodnuté, že žalobca sa nedopustil protiprávneho konania. Podľa jeho názoru orgány polície hrubo porušili svoje oprávnenie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný v súlade so zákonom po riadnom zistení skutočného stavu veci.

Zotrval v plnom rozsahu na svojich vyjadreniach k žalobe, pretože podľa jeho názoru žalobca uvádza v odvolaní proti rozsudku tie isté dôvody ako v žalobe.

Uviedol, že zákonné predpoklady prepustenia zo služobného pomeru musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku eventuálneho trestného konania, priestupkového konania, prípadne disciplinárneho konania.

Porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí dosahovať intenzitu trestného činu, priestupku alebo disciplinárneho previnenia. Skončenie služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že tento zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou, zodpovednosťou za priestupok alebo zodpovednosťou za disciplinárne previnenie.

Žalovaný poukázal na ustálenú súdnu prax a judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej personálne konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. nemožno umelo spájať so samostatným, či už trestným konaním alebo samostatným priestupkovým konaním. Samostatným trestným konaním alebo konaním o priestupku sa zisťuje, či sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu v zmysle Trestného zákona alebo priestupku v zmysle zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch.

O prepustení policajta zo služobného pomeru rozhoduje príslušný nadriadený, v danom prípade minister vnútra SR. Tento si podľa zákona vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku samostatného trestného konania.

Žalobca bol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený personálnym rozkazom žalovaného, ktorý mu bol doručený dňa 22. novembra 2005. Pri rozhodovaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru v danom čase trestný spis neobsahoval výpoveď JUDr. Š.. V rámci samostatného personálneho konania pred vydaním napadnutého rozhodnutia nebol dôvod vypočúvať JUDr. Š., ktorý bol v tom čase riaditeľom Okresného riaditeľstva PZ v Nových Zámkoch – nadriadeným žalobcu, a ktorý návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ predložil služobným postupom ministrovi vnútra SR na rozhodnutie.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 2 OSP dňa 18. novembra 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 24. januára 2006, č. p.: KM-185/PK-2005, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 556 zo dňa 21. novembra 2005 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. V súvislosti s uvedeným k návrhu na prepustenie príslušníka Policajného zboru príslušný odborový orgán zaujal súhlasné stanovisko. Žalobca bol s návrhom aj podkladovým písomným materiálom riadne oboznámený, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 12. októbra 2005 k nemu okrem iného poprel spáchanie protiprávneho konania s tým, že vec chcel oznámiť svojim nadriadeným, ale pre neprítomnosť vedúceho OBCPaDE ODI PZ a riaditeľa ODI OR PZ Komárno na pracovisku tak nemohol učiniť.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán ďalej uviedol, že žalobca svojím konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď v záujme získať finančné prostriedky zneužil svoje služobné postavenie a bez akéhokoľvek právneho nároku prevzal a ponechal si 5000 Sk ako úplatok pred tým, ako začal v rámci svojho služobného zaradenia rozhodovať o dopravnom priestupku, za čo riadne poberal služobný plat, a to aj napriek tomu, že na prijatie takejto sumy nemal žiadny právny nárok.

Služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom porušil tým, že nevykonával štátnu službu riadne, keď si neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 písm. a/ zákona NR SR č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore), nariadením nadriadeného (čl. I písm. a/ bod 7 rozkazu ministra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ;

čl. 5 nariadenia ministra vnútra č. 3/2002 o etickom kódexe príslušníka PZ); nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami a ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/, h/ a i/ zákona č. 73/1998 Z.z..

Ponechanie menovaného v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ a na ich čestnosti.

Dôvod prepustenia menovaného zo služobného pomeru nadriadený zistil najskôr dňa 27. septembra 2005.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31.12.2005) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmavať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá

vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP), ale preskúmavať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca okrem namietania nedostatočne zisteného skutkového stavu a následne právneho posúdenia veci zo strany prvostupňového správneho orgánu sa len všeobecne vyjadril, že príslušníkom PZ bol 17 rokov, pričom bol niekoľkonásobne odmenený a ani raz nebol disciplinárne potrestaný, nikdy sa nesprával korupčne v minulosti a nevykonal žiaden obdobný krok ani v prípade prejednávania priestupku p. O. M., avšak žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz, ktorým by mohol vyvrátiť dôvody jeho prepustenia zo služobného pomeru uvedené v personálnom rozkaze. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli svedčiť v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov, a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne

tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2005 (t. č. § 192 ods. 5 cit. zákona).

V zmysle uvedeného námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech. Neobstojí ani poukaz žalobcu na použitie dôkazov trestného konania v konaní o prepustení príslušníka PZ, nakoľko v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazuje i žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie, zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Správne orgány oboch stupňov si pre záver, že žalobca svojím konaním porušil základné povinnosti príslušníka PZ, porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, zadovážili dostatok skutkových podkladov.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému

žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne mu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 18. novembra 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová